

Cirkelgården

Det kalla golvet får mig att trippa fram till köket. De varma filttofflorna som varit en julklapp från min mamma hade under natten blivit tuggade till sörja av Brasse, detta menlösa djur med sina vattniga ögon och dreglande mun. Inte för att jag hatade hundar, men jag måste erkänna att jag hatar Brasse. Själv hade jag önskat en katt, men förlorat diskussionen eftersom det var Lars pengar. Så det blev en engelsk bulldogg. En vidrig skapelse.

Trasmattan vid diskbänken blir min räddning och jag blir stående där för en stund medan jag försöker fånga mina tankar. På avstånd hör jag hur badrumsdörren slår upp och Lars stormar in i köket medan han försöker stoppa ned skjortan i byxorna. Han slänger över slipsen till mig medan han krånglar vidare med skjortan med ena handen och trycker i gång kaffemaskinen på en dubbel espresso med den andra. Jag slår vant en slipsknut och håller fram den till honom. Han tar den ur min hand samtidigt som han ger mig ett snabbt leende.

“Jag är ledsen älskling, men jag hinner inte lämna Brasse till hunddagiset. Jag har så djävla mycket att göra, visst fixar du det?”

Jag önskar att han kunde visa mitt yrke lite mer respekt, men jag ler och nickar. Han ler det där avväpnande leendet igen, den som både gör en varm och lugn för att sedan ge mig en kyss på kinden. För en kort sekund minns jag varför jag en gång föll för honom.

“Du kan släppa av honom efter att du skickat Erik till dagcentret?”

Att det skulle bli en omväg för mig till kapellet var inget som berörde Lars. Det var ju bara en pastorstjänst i en liten pingstförsamling. I hans ögon inget annat än en hobby. Någon direkt respekt för ett mänskligt kall fanns inte i hans cyniska värld av siffror på banken.

Kaffemaskinen klämde fram de sista dropparna medan han lirkade på slipsen och med en rörelse sög till sig muggen och försvann i riktning mot ytterdörren. Kvar blev jag stående på trasmattan. Brasse lunkade in i köket och såg på mig med sina vattniga ögon medan en dregelsträng hängde från mungipan. Jag kvävde lusten att slänga knivstället på honom och böjde mig ned till hans matskål.

Det pep till i den lilla monitorn vid spisen. Erik hade vaknat. Varje gång jag hör den, spelades allt upp. Det fanns inget att oroa sig för hade man lovat på vårdcentralen. Men jag hade tjatat, bönat och bett. Slutligen hade de gjort ett ultraljud. Färden i ambulansen till förlossningen var ren ångest och det akuta kejsarsnittet så nära döden man kunde komma. Erik överlevde, men till vilket liv?

Jag klev in i hans rum och möttes av hans grymtande. Syrebristen vid födseln hade gett honom hjärnskador och han var delvis förlamad. Kommunen hade erbjudit hemtjänst, men Lars hade avfärdat det och tyckt att det skulle vara en plikt jag kunde ta på mig, som om allt varit mitt fel. Han hade naturligtvis aldrig sagt det, men känslan fanns ändå där.

Mekaniskt påbörjad jag morgonbestyren med att plocka upp hans gängliga lekamen för att sätta honom i hans rullstol och knuffade i väg honom mot badrummet. I vissa vinklar påminde han om en yngre version av Stephan Hawking, men helt utan hans briljans. När dessa tankar gick genom huvudet stack det till i hjärtat, men de kom allt oftare. Tiden då jag suttit med honom i knäet en stund på morgonen var förbi sedan länge. Nu var det en ständig kamp mot klockan för att hinna med taxin som hämtade honom.

Väl ute i köket igen stod Brasse vid sin tomma matskål och såg anklagande på mig. Lusten att grabbatag i knivstället återkom, men jag tryckte undan den lusten med tanken att det nog skulle behövas en extra lång morgonandakt den här morgonen. Kanske skulle det komma någon fler, det hände ibland. Jag låste fast rullstolen vid bordet och strök Erik över huvudet. Med andra handen knuffade jag undan Brasse och plockade upp matskålen och fyllde den med torrfoder. Han såg besviket på mig innan han började knapra i sig det.

Jag blev stående vi slutet av vår trädgårdsgång med Erik. Solen hade letat sig upp över träden och värmdes skönt. Jag drog ett djupt andetag och fyllde lungorna med doften av hägg. Tiden då allt vaknade till liv var här. Frågan var bara när jag skulle få vakna till liv igen.

På avstånd hörde jag den lilla bussen som skulle hämta Erik. Det blev det vanliga kallpratet medan han, likt ett fraktgods, lastades in där bak. Jag kände pliktskyldigt att stolen satt fast och strök honom snabbt över kinden. Han fäste för någon sekund blicken i min och grymtade till, sedan var ögonblicket förbi. Jag klev ur och såg de lämna i ett moln av damm.

En känsla av lättnad sköljde över mig, men ett skall fick mig att sjunka tillbaka i skuggorna igen. Med lite krångel fick jag in honom i buren bak i bilen utan att få allt för mycket dregel på kläderna. Bilen tvekade en stund innan den startade och efter att hostat några gånger kom varvtalen.

Lars hade åkt med sin Mercedes av 2023 årsmodell medan jag satt fast med min gamla Volvo från 1998. Lars mått på en rättvis hushållsekonomi var att man delade jämnt på hushållets kostnader och stod sedan själv för sin egen bil. En pastorstjänst på 75% räcker inte långt. Han kunde sträcka sig till att bjuda på semestern och då var det enligt honom en storstilad gest.

Det enda positiva med färden till hunddagiset var vägen genom en lantlig idyll som den här årstiden formligen exploderade i färger. Men på vägen dit fanns längtan. Jag kan inte förklara de känslor som skapas inom mig på annat vis. Jag passerar över krönet och närmar mig den lilla byskolan där barnen sprang omkring i lekparken och på fotbollsplanen i väntan på första lektion.

Jag vevar ner fönstret och saktar ned vid passagen. Skratten och stojet var som balsam för själen. Jag sluter mina ögon och ser mig stående i köket med något bak på gång. Erik som stormar in med ett koppel av kamrater efter sig för att samla sig runt mig. Hur jag torkar av mina händer och tålmodigt ger alla en kram för att sedan packa ihop en picknickkorg åt dem. Så som det borde ha varit. Jag öppnar ögonen och lyckas precis rädda bilen från diket.

Mer dregel landar på byxorna vid utlastning av Brasse. Med en stigande irritation drar jag formligen honom in till den lilla stugan. Lukt av hund var påtaglig och jag tog korta andetag medan jag gjorde överlämnandet till den gråhåriga och ovårdade kvinnan. Hon mumlar något knappt hörbart om att hundmaten snart var slut. Kräket till hund äter mer än oss båda till samman. Jag svarar något lika ohörbart och försvinner ut till bilen.

När jag passerar skolgården är den tom på barn. Jag kan se deras huvuden genom fönstren och för en kort sekund tycker jag mig se Erik sitta där. Jag suckar och slår på morgonandakten. Sakta låter jag mig sjunka in i min yrkesroll, mitt kall.

Uppvuxen i en djup religiös pingstfamilj så har jag ingen direkt frälsningsögonblick att falla tillbaka på. Det fanns som inget alternativ bara. Min bror proklamerade tidigt att hans kall var att bli predikant och är i dag pastor i en stor församling i Småland. När jag själv nämnde att jag hade ett kall som predikant hade min pappa tagit mig åt sidan och alvarligt förklarat att det var djävulen som vilseledde mig. En kvinnas plats är i hemmet, inte i predikstolen.

Någonstans vaknade ett trots till liv. En vilja att själv staka ut mitt liv, att leva ut mitt kall. Så blev det. Kanske inte så uppenbart som min bror, men nu hade jag en egen församling, om än liten. Om det inte vore för lönebidraget så skulle de inte haft råd med min tjänst.

Gruset smattrade mot underredet på bilen då jag svängde in på den lilla gårdsplanen framför kapellet. Södra väggen på byggnaden sken i rött medan väggen intill var täckt med byggställningar. Farbror Gustav brukade komma förbi på eftermiddagarna och måla i någon timma innan hans rygg sa ifrån lagom till eftermiddagsfiket. Jag log medan jag klev ur bilen. Det här var mitt verkliga hem. Visst, tillväxten i den lilla församlingen var knaper. Till söndagarnas barnverksamhet kom det sällan några barn.

Onsdagsträffarna var däremot mer besökta och en av behållningarna om det inte hade varit för Erik. Lars hade propsat på att han skulle följa med. Han mår bra av att träffa andra barn. Men vad hade han för behållning av det. Han skrämde dem som kom och de undvek honom och hindrade mig i mitt arbete med att så de frön jag förväntades så i mitt yrke. Men det var väl passande för min kära make att slippa ta ansvaret.

Jag måttade upp fem skopor kaffe och hällde i vatten i bryggaren i det lilla köket intill serveringsalen. Bredvid köket fanns det en större skrubbe med ett litet fönster ut mot baksidan där det precis rymdes ett litet skrivbord och en bokhylla. Pastorsexpeditionen som jag kallade den. Kanske inte lika fin som Lars kontor på banken, men den var min. Jag drog in ett andetag och kände lukten av nybryggt kaffe och sakta lättade alla mina bekymmer.

Det slog till i dörren och in kom Anna. En kvinna med svaga nerver som man skulle ha sagt förr. En trogen besökare och kär vän skulle jag säga. Jag nickade glatt och hon gav mig en snabb blick och tittade sedan ner i golvet.

“Anna kan sätta sig inne i salen så kommer jag med en kopp kaffe.”

Hon nickade som svar och försvann in i kyrksalen. Jag väntade ut de sista dropparna och hällde upp två koppar och följde efter henne. Vi satte oss ned på två av de åtta stolar som stod på estraden. De bildade en ring för att ge en mer förtrolig mötesplats vid morgonandakten, men de var aldrig fyllda. Som bäst hade det varit fyra personer.

Jag räckte över ena koppen till Anna som tog emot den utan att möta min blick. Jag inledde andakten med en sång och häpnade som alltid över Annas klara stämma för att sedan läsa dagens text och avsluta med en bön. Med det hade vi sakta nått botten av våra kaffekoppar och jag gjorde mig redo för att hämta påfyllning när hon plötsligt mötte min blick. Jag förstod att det var något hon ville.

“Om vår fader har en sådan kärlek för oss. Varför har vi det så svårt?”

Jag blev överrumplad över hennes plötsliga fråga.

“Du måste bara ha förtröstan på honom. Synden i vår värld är inte orsakad av honom. Han är den som lyfter oss ur den.”

Anna tystnade och jag reste mig för att hämta mer kaffe då hon grabbade tag i min arm. Jag skrek nästan till. Det var inte likt henne och jag vänder mig mot henne för att fråga vad det var, men tystnar när jag ser hennes blick.

“Varför tvingas vi bära sådana bördor när vi vikt våra liv till honom. Jag förstår inte varför.”

Jag drar milt lös min arm medan jag famlar efter svar. Hon nuddar vid något i mig. Något som gör ont, den där taggen. Jag ler vänligt och hör mig säga den förhatliga meningen.

“Guds vägar äro outgrundliga.”

Hur många gånger har jag inte hört den själv. En mening utan mening. För den betyder ingenting, den tröstar ingen och sår bara tvivel i ens bröst. Jag ler igen och skyndar in till köket för att fylla på kaffekoppen.

Hon dricker sin kopp och går sedan utan att vi växlar några fler ord. Jag känner lättnad. Som pastor förväntas jag ha svaren, för varför stod jag annars där på podiet varje söndag? Jag försvinner in i min skrubbe och startar den gamla datorn som långsamt genomgår sina startrutiner medan jag tummar på de tre breven som ligger på mitt skrivbord. Två räkningar och en från församlingens ordförande. Han var bestämd motståndare till kvinnliga pastorer, men hade varit tvungen att ge med sig då jag var den enda som sökt tjänsten.

Nu kommunicerar han nästan endast via brev och synts aldrig till på gudstjänsterna utom då man hade församlingsmöten. Tonen i breven var aldrig fientlig men inte heller varm, bara saklig. Jag ögnade igenom raderna där han påminde mig om att vi fått uppdraget att uppdatera vår matrikel för att kunna rapportera in korrekt antal medlemmar för vårt stöd.

Jag suckade och lade ned brevet bredvid datorn som nu äntligen startat upp skrivbordet. Jag hade dragit på detta uppdrag. Matrikeln påstod sig innehålla 123 namn, en siffra som uppenbarligen inte var sann. En bra söndag vid högtiderna kunde det var upp mot femtio

medlemmar i salen. Men jag ville inte att min hjord skulle minska, men jag förstod att det behövdes göras och nu var det dags. Med ett klick öppnades medlemsmappen. Där låg Excelfilen med medlemsmatrikeln. Inte direkt GDPR, men fungerade för oss. Den öppnade efter en stunds tuggande i hårddisken.

Efter en halvtimme hade jag bockat av samtliga som jag kände igen i listan och som brukade besöka kyrkan någon gång under året. Jag bestämde mig för att ta det som intäkt på att de önskade vara kvar. Sedan började jobbet med att markera de jag med säkerhet visste inte var kvar i vår församling. De som flyttat, eller till och med dött utan att blivit bortplockad.

Kvar blev tolv namn som jag noga försökte bygga mig en bild av. Efter lite sökande på datorn lyckade jag bena ut elva av dem och kunde på enkelt vis avfärda ytterligare åtta av dem från listan. De tre som var kvar bodde i samhället och jag tänkte mig att de i så fall lika gärna kunde vara kvar i matrikeln.

Kvar var slutligen den tolfte personen. En Maximilian Erlingsson. Inget mer. Ingen adress annat än Cirkelgården. Efter att gjort några sökningar på nätet hamnade jag på en Wikipediasida med endast några korta rader som beskrev den som en gammal stenlabyrint från järnåldern och en bild på den men ingen adress, men i texten fanns det koordinater.

Jag öppnade google maps och knappade in dem. Efter att undersökt området som kom upp insåg jag att det låg en bit utanför vårt samhälle. En liten röd stuga och en bit bakom den en mörkare pixlig fläck där stenlabyrinten förväntades ligga. Ett märkligt pirrande kändes i magen. Jag ruskade på mig och efter en tvekan satte jag en bock i ja-rutan för att Maximilian vill kvarstå som medlem, han bodde på orten.

Det durrade till i telefonen och jag såg att det var ett sms från Lars. Med en suck öppnade jag det. *Jag blir sen, kan du hämta Brasse.* Friden i bröstet försvann och jag reste mig upp och började gå fram och åter i salen pillande på blommorna, eller flyttade på något ljus, men det var svårt att få känslan att lämna mig. Det var han som propsat på en hund. Lovat att jag inte skulle behöva bry mig om det dreglande monstret.

Innerst inne visste jag vad det handlade om. Vårt äktenskap, drömmen som inte blev, något som kom emellan. Brasse. Jag slöt ögonen och formade en bön om styrka men sköljdes över av lusten att lämna kapellet, något drog i mig. Jag formligen rusade ut till bilen och försvann från kapellet i ett moln av damm.

Utän riktigt ha det som mål hamnade jag på grusvägen som skulle leda till platsen för cirkelgården. Den vinnlade fram genom grönskande skogar och små sjöar med röda sommarstugor för att slutligen nå en vändplan. Jag bromsade in och blev sittande i bilen en stund innan jag klev ur och dubbelkollade koordinaterna.

Jag var på rätt ställe. Från vändplanen gick en liten väg fram till ett vackert staket av trä målat i vitt med två grindar. Där fortsatte vägen som två hjulspår med ängsblommor i mittgrenen in bland hägg och syren. Jag drog ett djupt andetag och fyllde lungorna med dofterna. Efter några meter började en liten stuga i falurött och de traditionella vita knutarna att skymta bakom lövverket. En gräsmatta tog vid och bredde ut sig runt stugan med en grusgång upp mot huset. Vid farstukvisten stod en svart cykel parkerad och den röda dörren var öppen. Jag tog ett tvekansteg in på grusgången innan jag ropade.

“Hallå.”

Jag närmade mig långsamt trappan då en lätt krum äldre man klev ut klädd i en oklanderlig kostym med det vita håret böljande i vinden. Han log vänligt.

“Men se där. Kommer pastorn på besök.”

Jag kände mig lite överrumplad men log vänligt tillbaka.

“Maximilian förstår jag? Förlåt, men jag kan inte påminna mig att vi har träffats. Jag brukar ha ett gott minne för ansikten.”

Han log strålande mot mig.

“Det är helt i sin ordning. Jag har ännu inte haft nöjet att besöka ditt lilla kapell.”

“Då förstår jag. Men ändå är ni medlem?”

“Jag har alltid tillhört en församling, så när jag flyttade hit anmälde jag min flytt till er.”

Han visade med handen mot sidan av huset.

“Men var så vänlig och gå runt huset och sätt er i bersån så får jag kanske bjuda på något, kaffe kanske?”

“Tack det var vänligt. Jag tar gärna en kopp.”

Han försvann in med raska steg och jag följde huset runt in i ett prunkande hav av vårblommor och en syrenberså. Jag satte mig vid ett litet bord och känslan av barndomens sommarkaféer kom över mig. Vinden lekte lätt i bladverken och humlor flög slött omkring mellan syrenblommorna. Maximilian kom ut från en altandörr bärandes på en bricka med två kaffekoppar och ett kakfat dignande av hembakade kakor.

“Jag hade på känn att någon skulle komma förbi, så kaffet var redan i bryggaren.”

Jag rynkade kort på pannan och skulle precis ställa en fråga då det plötsligt inte kändes så viktigt. Jag tog en dröm från kakfatet och doppade den lätt i kaffet innan jag sög på den som när jag var barn. Han log vänligt mot mig.

“Så ni önskar en förändring i ert liv?”

Jag hostade till så att kaksmulor flög.

“Ursäkta, hur menar ni?”

Han tog upp kaffekoppen och tog en klunk. Tanken på hans märkliga fråga sjönk undan, en märklig känsla av att det inte hade någon betydelse och jag tog ett nytt bett på drömmen. Han sänkte koppen och synade mig noga. Jag kände behovet att bryta tystnaden.

”Har ni bott här länge?”

Han log vänligt och ställde undan koppen på bordet.

”En tid. Men det är inte varför ni är här, eller hur? Låt mig nu ge dig vad du önskar.”

Rösten var lite avlägset, nästan som om han befann sig på avstånd. Varför var jag här? Kroppen domnade av och han reste sig och bjöd mig armen. Mekaniskt reste jag mig ur stolen och tog den. Det var som om allt runt mig gick långsammare och förvrängdes, varför var jag här? Vad hade han haft i kaffet? Varje steg jag tog var klumpig medan vi försvann bort bakom huset. Träden vi passerade tycktes svaja och sträcka sig efter mig, som om de ville fånga mig. Jag skrattade till och avfärdade grenarna med handen och lät mig ledas vidare. Slutligen stod jag där. Stenarna var gamla och täckt av mossa och bildade en gång som ledde inåt i en spiral tills den slutade vid en svart stenplatta. Han släppte min hand och viskade i mitt öra.

”Vandra den väg som så många för dig har vandrat. Känn ingen ånger över den förändring du önskar. Allt är dig givet.”

Med en mild knuff sköt han in mig i gången och jag börjar stapplande följa den. Tankarna flyger runt i mitt huvud som skrånande fåglar som inte lät sig fångas. Plötsligt hörs ett skall och Brasse kastar sig in i hopen av fåglar och sliter dem i bitar. Ett raseri fyller mina tankar och all den vrede jag känner för detta avskyvärda djur bubblar upp ur min halls. Jag formligen vrålar ut min önskan och finner mig slutligen stående på stenplattan.

Jag vaknar till då jag slår huvudet i bänken framför. Samtidigt som jag gnider mig om pannan ser jag mig omkring. Jag sitter som jag brukar på eftermiddagen i andra bänkraden med bönboken i min hand. Något skymmer plötsligt solljuset från ett av de höga fönstren och det tar någon sekund innan jag inser att det är farbror Gustav. Minnet av den märkliga drömmen roterar i mitt huvud då jag hastigt reser mig och skyndar ut till det lilla köket för att koka nytt kaffe och tina några bullar. Jag sneglar på telefonen och ser Lars sms om Brasse.

Farbror Gustav tar en andra bulle medan han leende fortsätter att berätta om sina barnbarns eskapader. Jag ler vänligt, men tanken finns där, jag kommer aldrig uppleva några barnbarns eskapader. Jag vinkar av honom och återvänder in till det lilla köket. Det blev en märklig dag, men den var nu till ända och jag skulle vara tvungen att återvända till min vardag.

Den lilla byaskolan var tömd på barn när jag passerade den och tyngden i min själ blev alltmer påtaglig medan jag närmar mig hunddagiset. Redan då jag svänger upp på den lilla gårdsplanen anar jag något. Gården var uppdelad i flera hundgårdar och i den främsta brukade alltid Brasse stå och glo på mig när jag svängde in, men den här gången var alla hundgårdar tomma. Även parkeringen var tom. Den gamla kvinnans rishög till bil var borta.

Det var helt tyst när jag klev ut, inga skall. Jag känner en kort förvirring över vart jag är och vänder mig om. Det tar någon sekund innan jag åter fick in att det var Brasse jag skulle hämta, men jag kunde inte fånga någon bild av honom. Frånvarande går jag upp mot huset medan jag febrilt söker efter bilden av vår hund, var han svart?

När jag når dörren möts jag av ett plakat skrivet med spretiga bokstäver där den gamla kvinnan, Marian som det stod längst ned, beklagade stängningen och tackar alla trogna kunder för den tid som varit. Datumet var för ett år sedan? Jag blir stående och gungar lätt. Drömmen från tidigare idag kom tillbaka. Raseriet över Brasse och önskan att han skulle försvinna. Jag blir tvungen att stödja mig mot dörren en stund innan jag återvänder till bilen. Vad skulle jag säga till Lars?

När jag rullar upp på infarten till vårt hus ser jag bussen komma. Samtidigt som jag kliver ur bilen noterar jag att Brasses bur, som funnits bak i bilen, saknades. Jag vände blicken mot gaveln av huset där löplinan fanns, men den var inte där. Jag frös fast tills att bussen gav mig en kort signal och jag flyttade på mig så att den kunde backa upp. Avlastningen gick snabbt.

Dagcentrets dagliga information kom till mig i form av sms och jag ögnade igenom den medan jag sköt Erik upp för rampen och in i huset. Frånvarande strök jag honom över huvudet medan jag styrde in honom till vardagsrummet och satte på Babblarna och försvann in till köket. Grymtningarna bekom mig inte, utan jag skyndade mig fram till hörnet där hundskålarna stod. De var kvar, men mindre. Ett jamande fick mig att rycka till och vända på mig. Där på golvet stod en Maine Coon majestätiskt. Jag satte mig nästan på golvet och fick ta stöd mot diskbänken.

Ljudet av Lars bil sliter mig ur min förlamning och jag börjar forma förklaringar för något som inte går att förklara. Bildörren slår igen och jag kan höra på hans steg att dagen varit tung. Dörren öppnas och ljudet av väskan som slår i golvet får mig nästan att kissa på mig. Vad ska jag säga, hur ska jag kunna förklara att Brasse inte var på hunddagiset, att det var stängt. Och katten, Lars hatar katter.

Han kliver med tunga steg in i köket och blir stående med slutna ögon och drar ett djupt andetag innan han släpper ut allt och öppnar ögonen. Ett trött leende möter mig. Jag hör ett jamande bakom mig och den mäktiga katten slinker smidigt förbi mig och stryker sig mot Lars ben. Han ler och böjer sig ner och lyfter upp den.

“Brasse, min vän. Har din dag varit lika stressig som min? Har det varit någon rått som varit svår att fånga?”

Katten jamar tillbaka. Själv står jag som förstened, försöker ta in allt som hänt. Han böjer sig fram och kysser mig snabbt på kinden.

“Vad blir det till middag?”

Jag vaknar till från min förstening och ser mig omkring. Han skrattar till och ger mig en till kyss på kinden.

“Oroa dig inte för det, vi beställer något. Erik kan få gröt.”

Kvällen är som i en dimma och när jag slutligen landar på rygg i sängen vill inte tankarna lämna mig i fred. Vad är det jag har varit med om. Var det verkligen en dröm allting. Hade Brasse aldrig funnits? Sedan kom en annan tanke till mig, en annan dröm, den om Maximilian och Cirkelgården. Vad betydde den? Något tungt hoppade upp vid fotändan och gick långsamt upp längst min kropp. Det spinnande ljudet och den mjuka pälsen som strök sig mot mig då den borrhade sig ned intill oss fick mig att tappa tråden. Att ligga där och stryka den varma mjuka kroppen medan spinnandet tilltog vaggade mig in i mörkret.

Morgonen därpå hade flutit på som i ett töcken. Lars hade varit stressad som vanligt. Brasse, nu i form av en katt, strök sig kuttrande mot mitt ben tills jag lyckats ge honom lite mat. Morgonbestyren med Erik gick på rutin och slutligen stod jag vid grinden och såg bussen lämna. Bilen startade efter några försök och jag svängde ut på vägen. Vid korsningen som ledde förbi skolan och vidare till hunddagiset svängde jag beslutsamt av. Barnen stegade som vanligt utanför skolan, men jag noterade inte dem, utan var helt låst vid hunddagiset.

När jag svängde upp på den lilla parkeringen var det helt öde och tyst. Samma plakat satt på dörren och jag blev sittande på trappstegen till bron för en stund. Brasse i form av en dreglande bulldogg var verklig. Det kan inte vara något jag hittat på. Men vad var det som hade hänt?

När jag svängde in på parkeringen till kapellet satt Anna på trappan. Jag ursäktade mig och låste upp för att skynda mig in till köket och sätta på kaffet. Det blev som vanligt bara jag och hon. Andakten var andefattig och sången tonlös. Efteråt satt vi där i tystnad och smuttade på vårt kaffe. Anna sneglade på mig, hon var inte van vid att jag var tyst. Hon harklade sig.

”Vad menas med att hans vägar äro outgrundliga?”

Jag blinkar till, utan att riktigt koppla det hon sa, men sedan kom jag ihåg gårdagens samtal.

”Det betyder att vi i förhållande till Gud inte kan förstå hans storhet och visdom. Vi är låsta till att tänka snävt och kortsiktigt. Vi ser inte hans övergripande plan och vart vi passar in. Vi har bara att acceptera och förlita oss till hans nåd.”

Anna såg på mig en kort stund innan blicken började flacka igen.

”Gör du det?”

Jag fastnade i tanken på Brasse. Bara att acceptera och förlita till hans nåd. Tankarna bröts av ljudet från ett flertal cyklar som svängde in på parkeringen omgärdad av ljudet från stojande barn. Anna ryckte till och såg förfärat mot ingången och plötsligt slog det mig att en skolklass skulle besöka kapellet.

”Förlåt Anna, men jag har helt glömt bort att vi skulle få besök av en skolklass idag. Vi får nog avbryta andakten här.”

Jag hann inte säga färdigt meningen innan hon var på benen och skyndade sig mot ytterdörren. Själv blev jag stående och försökte hitta tillbaka till min profession. In i salen välde en årskurs fyra och efter några minuter hade de båda fröknarna fått dem att sätta sig i bänkarna. Jag själv satte mig på en stol på estraden och började en väl inövad föreläsning om tron och Gud.

Jag har alltid fungerat väl med barn och det här mötet blev en fantastisk upplevelse med många frågor och funderingar. Jag kunde se glimtar av Erik bland eleverna. Hade allt blivit som jag önskat, så skulle han mycket väl ha suttit där med sina jämnåriga. Nu satt han knappt kontaktbar i en rullstol på en daglig förvaring. Taggen i bröstet återkom, men trycktes bort. Nya frågor och roliga tankar varvades på varandra och slutligen fick nästan fröknarna dra dem ifrån mig.

När de väl hade gått sjönk jag ned i andra bänk med min bönbok. Målet var att jag skulle börja planera söndagens gudstjänst och morgondagens barnträff, men tankarna ville inte släppa. Sakta kände jag hur kroppen blev alltmer tung och avdomnad, som om jag gled i väg ifrån den. Jag liksom iakttar min kropp från sidan då den reser sig från bänken och beslutsamt går ut till bilen. Jag dras med och blir en passiv medresenär längst grusvägarna fram till den lilla vändplanen vid grinden till Cirkelgården.

Maximilian står på en trappstege och beskär ett gammalt äppelträd när jag viker in på grusgången. Han ler mot mig och jag stannar nedanför trappstegen och vinglar till innan jag stödjer mig mot den. Han ser plötsligt bekymrad ut.

”Så den förändringen var inte nog?”

Jag sluter mina ögon och kämpar med den domnande känslan och för en stund känner jag hur den lägger sig. Jag öppnar ögonen och ser på honom.

”Vad gjorde du med mig?”

Han lägger huvudet en aning på sned och skakar lätt på den.

”Kära barn. Jag visade dig bara vägen.”

Han kliver ned från stegen och tar mig under armen och leder i väg mig mot bersån. Där sätter han ned mig innan han försvinner in i huset för att på en liten stund åter dyka upp med kaffe och kakor. Han håller upp en kopp åt mig och en till sig. Jag ser stumt på för att sedan byta kopp med honom. Han skakar lätt på huvudet och lyfter koppen och tar en klunk. Jag känner en längtan så stark att jag skakar i hela kroppen och jag tar en munfull kaffe. Den beska smaken har en lugnande effekt och jag tar ett djupt andetag.

”Fanns Brasse på riktigt?”

Han doppar en kaka i sin kopp och studerar mig med sin gråblå ögon.

”Nu är på riktigt, då är bara en dröm.”

“Vad menar du? Fanns han eller inte?”

“Ville du att han skulle finnas?”

Jag känner hur huvudet snurrar och allt blir som ett töcken. Han reser sig upp och sträcker fram sin hand.

“Du önskar mer förändringar i ditt liv?”

Jag tar hans hand och han reser mig ur stolen.

“Kom ihåg att alla förändringar kommer med ett pris?”

Jag hör min röst i fjärran säga ja och han tar min hand och leder mig till stencirkeln. Träden sträcker sig åter efter mig, mer desperat, men jag avfärdar dem och börjar min vandring på svaga ben, det smärtar. Jag ser mig själv som gammal med ett barnbarn i knäet. Hon jollrar och skrattar medan jag skiner som en sol. Rummet badar i ett ljus som sakta mörknar och scenen förändras. Där sitter jag hopkrupen med en filt omkring mig i en gammal fåtölj. Mitt på golvet står rullstolen med en slående kopia av Stephan Hawking. Jag känner kylan och ensamheten och hela mitt hjärta skriker. Jag finner mig stående på den svarta stenen skrikande min önskan om och om igen. Sedan faller jag ihop.

Jag vaknar till sittande på andra bänken igen med bönboken i ett hårt grepp så att knogarna vitnar. Allt kändes åter som en dröm, men när jag vänder på blicken ut genom fönstret så ser jag att bilen inte står där jag ställde den. En panikkänsla går igenom min kropp, sliter i mig och jag formligen kastar mig ut till bilen och åker med en rivstart mot dagcentret. Jag hamrar på ratten medan jag mumlar Eriks namn om och om igen. Väl där parkerar jag utanför ingången utan att bry mig om att det är parkeringszon för taxi. Jag rusar in på avdelningen där Pia, föreståndaren, tittar konstigt på mig.

“Är det något jag kan hjälpa dig med?”

“Erik, mår han bra?”

Hon rynkar på pannan.

“Erik? Vem är det?”

Jag känner kylan som sköljer över mig.

“Min son.”

Hon ser för en stund förvirrad ut.

“Vem är ni?”

Jag tränger mig förbi och vidare in mot Eriks avdelning. Pia försöker hugga tag i mig men jag sliter mig lös. Jag störtar in och blir stående mitt i rummet. Sex barn i rullstolar stirra på mig och ingen av dem är Erik. Sedan bryter kaoset ut. Barn börjar gråta och skrika, Pia kopplar grepp om min arm och ljudet av fröknar som försöker lugna uppskrämda barn tonar sakta bort medan hon bryskt för mig ut till parkeringen där hon formligen slänger mig i gatan.

“Jag borde polisanmäla dig.”

Sedan smäller dörren igen. Jag blir sittande på den hårda asfalten medan jag försöker ta in vad som händer. I fickan känner jag vibrationerna från telefonen. Frånvarande gräver jag fram den ur jackfickan och tittar dumt på displayen. Skolan stod det. Jag trycker frånvarande på svara och sätter luren till örat.

”Hallå?”

”Hej.” Rösten är kort som om hon var på språng. ”Det är Maja, Eriks fröken.”

Jag känner kylan som kryper längst min ryggrad men får ur mig ett ja.

”Ni vet att ni förväntas informera oss om ni blir sen. Han står här och väntar och jag måste åka på en stund.”

Jag blinkar några gånger medan orden sjunker in. Hade jag missat att hämta honom och varför satt jag här på asfalten. Jag reser mig och tittar på dörren till Dagcentret. Vaga minnen passerar, en med en rullstol. Jag skakar på huvudet.

”Hallå.”

Jag tittar på luren och sätter den mot örat.

”Säg till Erik att jag kommer. Han kan sätta sig i gungan och vänta. Ni kan åka.”

Hon tackar mig och vi avslutar samtalet. Magen är i uppror, som om någon ångest rev runt i kroppen, men jag kan inte få något grepp på den. Jag sätter mig i bilen och landar nästan i diket när jag lite för hastigt svänger ut på vägen i riktning mot skolan. Upproret övergår till ett pirrande, en längtan svår att förstå. Samtidigt som jag svänger in på den lilla parkeringen hoppar en kille ned från gungan och springer mot mig. Jag fumlar med bältet och krånglar mig ur lagom för att fånga upp hans kram. Jag lyfter upp honom och borrar in ansiktet vid hans hals och drar in. Han luktar Erik och jag ger honom en blöt puss på kinden. Han blänger på mig under luggen.

”Men mamma.”

Han drar med handen över det blöta.

”Kan Johan och Kim komma över?”

Jag nästan spricker av leendet.

”Ja älskling, men efter maten.”

Han himlar med ögonen innan han sätter sig i baksätet. Olustkänslan vill inte släppa, men samtidigt sitter leendet fast. En märklig känslobländning som frukten av verkligheten som är och var.

Jag sitter försjunken i soffan drickandes en kopp te med Brasse liggande över mina ben, dovt spinnande. Lars var sen igen. Hans tallrik stod kvar på bordet med den ugnsbakade falukorven. Messet hade kommit strax efter att jag tagit ut formen. *Jag blir sen.* Det var allt. Ute från gården kan jag höra Erik leka med sina vänner. Skratt som lyfte mot den blåa himmelen. Livet vore som perfekt om det inte varit för Lars. Jag överraskades av tanken. Han hade varit mitt livs kärlek, eller?

Jag mindes första gången vi träffades för elva år sedan. Det var under ett större seminarium som anordnats av kommunen. Tillväxt var temat och han hade varit en av talarna. Jag var precis färdig med fyra års teologistudier för att kunna tillträda rollen som församlingsledare. Min bror hade tilldelats sin första tjänst i Stockholm, men jag nekades både pastor och predikanttjänster.

Lars var världsvan redan vid trettioåttre års ålder och det var lätt att smickras av hans uppmärksamhet. Jag slöt ögonen och skakade lätt på huvudet, det var så lätt att släppa honom in till sig, sårbar och naken för hans charm. Det hade slutat med en oönskad graviditet, eller kanske för honom. Jag hade suttit där på köksstolen med testen i min hand, hans reaktion blev tystnad för att sedan bara resa sig från stolen och lämna min lilla lägenhet.

Det hade gått en vecka utan att han svarat på mina samtal, men så hade han dykt upp igen. I handen höll han en bukett med blommor och en liten ask. Kanske inte så mycket till frieri,

men något som rensade himlen från alla gråa moln. Jag var lycklig, kanske mest för att han tog sitt ansvar, men älskade jag honom?

Det small till i dörren och han klev tungt in och släppte väskan på golvet. Med en suck klev han in i hallen och såg på bordet i köket innan han vände sig mot mig i vardagsrummet.

”Jag har ätit.”

Han masserade huvudet innan han suckade igen och försvann in på toaletten. Jag suckade och gick in i köket för att duka av bordet för att snart åter sjunka ned i soffan. Där på väggen ovanför hängde fotot från min konfirmation. Jag satt på en stol längst fram i högra hörnet. Man kunde se hur jag nästan kurade ihop mig inför de övriga. Den tysta, blyga och opopulära. Inte så att jag stöttes ut av andra, bara som om jag knappt fanns.

Bakom mig stod Leo. Underbara Leo med sitt rufsiga hår och sneda, lite busiga leende. En av de få som faktiskt såg mig. Jag minns faktiskt just detta tillfälle. Det var inte för att försöka gömma mig som jag krupit ihop, utan för ett rysande välbehag. Hans hand som smekt min nacke. Den kvällen kysstes vi. Min första och förmodligen hans också. Sedan var allt över. Dagen efteråt skildes vi åt och jag vågade aldrig dela mitt telefonnummer eller adress med honom.

Det spolade från toaletten och Lars kom ut och såg trött på mig en stund innan han tittade på klockan.

”Nej älskling, jag går och lägger mig tidigt. Skickar du hem Eriks kompisar. Jag behöver lite lugn och ro. Vi har en jätteväiktig kund imorgon.”

”Måste du jobba så hårt?”

Han såg irriterat på mig.

”Du vill väl till Nice i sommar?”

”Det var inte det jag menade.”

Han suckade och såg på mig.

”Förlåt älskling, men det är lite mycket nu, men det kommer att lugna ner sig.”

”Du kanske ska fråga Erik hur han haft det idag?”

”Han har roligt med sina kompisar, bäst att inte störa honom. Skicka bara hem dem om en stund är du snäll.”

Jag sneglar på fotot.

”Hur är det?”

Anna böjer sig fram och lägger sin hand på mitt knä. Jag inser att jag bara sitter med andaktsboken i min hand. Jag skakar på huvudet.

”Å, det är inget. Jag har bara sovit dåligt i natt. Erik har vaknat några gånger.”

”Nattskräck?”

Jag skakar på huvudet.

”Nej, han har bara varit lite orolig.”

Jag vinkar av henne och blir stående intill kaffebryggaren övervägande om jag ska brygga en till kopp. Tankarna mal i huvudet. Brasse som hund och Erik i rullstol. De finns där i bakgrunden, vetskapen om att det varit en verklighet, men ändå bara som gamla svartvita foton. Som om det var en avlägsen sanning. Erik hade skuttat ut ur bilen vid skolan och mötts av ett koppel av klasskompisar som slukade honom i någon lek. Jag blev sittande där och bara såg på honom. Med hjärtat dunkande och tårarna rinnande utför min kind. Allt var så vackert. Lukten av hägg, suset av lövverken och skratten. Som det alltid ska vara.

Jag beslutar mig för att inte dricka mer kaffe nu på förmiddagen, men får ingen ro att sätta mig vid datorn, utan går ut till den lilla gräsmattan under den gamla eken och sätter mig på bänken. Jag slöt ögonen och lät solens varma strålar träffa mitt ansikte. Minnet av gårdagen kom tillbaka. Lars som låg och snarkade när jag smög in efter läggningen av Erik. Samtidigt som jag vek upp mitt täcke lyste hans telefon upp. Jag såg det tydligt över sängen där den låg

på sängbordet med skärmen uppåt. Hjärtat som kom som ett mess. Där hade tanken formats. Natten hade gått åt till att vända och vrida på allt och ett beslut togs.

Hjärtat bultade när jag ställde mig upp. Benen bar knappt och jag vinglade till. Vad skulle hända med honom? Bildörren gnekade när jag öppnade den och satte mig på det solvarma sätet. Beslutet roterade utom räckhåll, svårt att fånga eller förkasta. Bilen startade utan att hosta och spann som en katt när jag svängde upp på vägen. Allt omkring mig passerade som i en avlägsen dröm, som den bara spelades upp på en duk utanför bilen.

Sakta rullade bilen in vid vändplatsen intill den vita grinden. Jag satt och höll krampaktigt i ratten medan hjärtat bultade i bröstet. Beslutsamt smällde jag upp dörren och vinglade ut mot grinden. Jag ramlade flera gånger på den ojämna vägen fram till grusgången och tankarna gick till den enda gången jag varit berusad, lurad av mina klasskamrater vid skolavslutningen i gymnasiet. De som spetsat den öl dom de hetsade mig att dricka. Promenaden hem, heller vad man ska kalla den, påminde om denna vandring. Slutligen nådde jag grusgången och där stod han, Maximilian, med händerna på ryggen och med en bekymrad min. Jag vacklade till och han tog emot mig.

“Var försiktig med vad du åtrår.”

Jag försöker fixera min blick i hans, men de glider bara undan. Han stöter mig ifrån sig.

“Gå hem, vad mer behöver du?”

“Leo,” viskar jag.

Han böjer sig mot mig. Jag känner hans andetag mot min kind när han viskar.

“All förändring kommer med ett pris.”

“Jag är beredd att betala.”

“Gå.”

Jag skakar på huvudet.

Han drar ett djupt andetag för att sedan bjuda mig armen.

“Första önskan förgyller. Andra önska äger begär, den tredje förgör.”

Jag ser honom djupt i ögonen och tar sedan hans arm. Han drar mer än leder mig förbi huset i riktning mot stencirkeln. Träden sträcker sig allt längre, jag känner hur grenarna slingrar sig runt mina ben och armar, men Maximilian sliter mig lös. Jag faller omkull, oförmögen att resa mig igen och han formligen drar mig de sista metrarna fram till cirkeln där han släpper mig som en hög på marken och ger mig en knuff.

Jag börjar resa mig medan blicken försöker fixera på den svarta stenen i mitten. Jag raglar medan jag tar mig i väg i cirkeln. Inom mig ser jag Lars telefon med hjärtat, ser honom skratta åt mig och i bakgrunden konturerna av en kvinna. Vet inte hur jag kommer dit, men slutligen står jag där på stenen. Jag vrålar ut min önskan och sjunker ihop.

Allt gungar till och jag känner en kraftig smäll och sedan blir allt mörkt.

Någonting blinkar utanför mitt medvetande, blått ljus som upprepar sig i sekvens. Jag hör röster och ett gnisslande ljud av plåt. Jag känner hur någon försöker sätta något runt min nacke. Han verkar upprörd och ropar på någon. Jag försöker öppna mina ögon, men ljuset tvingar dem att sluta sig igen. Rösten återkommer alldeles när mina öron. Jag förstår inte vad han säger men han är arg och allt svartnar.

Jag hör ett pipande ljud, några steg och sedan tystnar det. Jag försöker lyfta min högra hand för att skymma ögonen, men den sitter fast i något. Långsamt öppnar jag ögonen och ser en suddig figur stående vid min sida. Sakta får den konturer av en kvinna i sköterskekläder. Hon ser på mig med en irriterad min. Jag harklar mig och ska precis försöka säga något när hon rynkar på näsan och vänder sig för att lämna rummet. Jag provar att lyfta min arm men ser att den sitter fast i handfängsel i sidan av sängen. Jag bara stirra på den.

Det dröjer en stund medan jag försöker samla tankarna, men allt är i ett töcken. Steg hörs i korridoren och en äldre kvinna i civila kläder och med en barsk min kliver in. Hon stannar vid min fotände och ser på mig med avsmak.

“Erika Andersson?”

Jag blinkar några gånger innan jag nickar.

“Elin Sten våldshoteln.”

Det tar en stund innan orden når mig och jag harklar mig och försöker säga något, men det blir endast ett väsande. Elin sträcker sig mot en kanna och håller upp ett glas med vatten som hon håller fram så att jag kan dricka några klunkar.

“Vad vill ni?”

Elin ställer undan glaset och ställer sig åter vid fotändan.

“Vad minns ni av händelsen?”

Jag rynkar på pannan och skakar på huvudet. Elin suckar och lutar sig stödd med händerna mot sänggaveln.

“Jag vill upplysa dig om att du är misstänkt för mord på din man och son och att allt det du säger kan användas emot dig. Önskar du att en advokat närvarar?”

Jag stelnar till, orden som inte känns rimliga ramlade ur hennes mun som galla. Mord av min man och son. Kylan kröp ned från nacken och vidare ned till brösttryggen, där slutade den. Jag känner hur jag rycker i överkroppen. Elin lägger huvudet på sned.

“Vi har vittnen som såg dig köra över dem när de cyklade hem från skolan.”

Hon studerade mig som ett lejon studerar sitt byte. Jag skakar på huvudet medan insikten sakta sjunker in. Smärtan och ångesten som endast når till brösttryggen, sedan var allt tomt.

“Vi vet om er skilsmässa. Han tänkte lämna dig och skulle få vårdnaden om Erik. Var det inte så?”

“Nej.”

Hon skrattar till kort och skakar sedan på huvudet.

“Livet har sin egen väg att straffa en, eller hur. Karma. Du har ändå tur. I dag hanterar man inte en rullstolsbunden i våra fängelser. Men jag lovar dig att du ska få ruttna bort på någon institution någonstans.”

Hon ställer sig upp och synar mig.

“Vi kommer att prata vid senare då din advokat är med.”

Sedan är hon borta. Jag skakar och skriker utan ljud och rycker i mina armar. Sköterskan kommer in och sprutar in något i droppet och efter några sekunder sköljer en dimma över mig. Skuggor rör sig runt mig. Maximilian står plötsligt framför mig. Jag hör hans röst.

“Första önskan förgyller. Andra önska äger begär, den tredje förgör.”

En rullstol rullar ut ur dimman bakom honom in i synfältet, den är tom förutom ett koppel som hänger slarvigt över ryggstödet. Lars materialiserar sig bakom och kliver fram till rullstolen. Han ser på mig med avsmak medan han tar upp kopplet och Brasse formar sig i dess halsband. Dimman ringlar sig in över rullstolen och tar formen av den yngre versionen av Stephan Hawking. Lars stryker Erik över huvudet och jag hör hans grymtande. O, jag hör dem och hjärtat slår så hårt. Lars ser på mig medan han plockar upp sin telefon från innerfickan och håller upp den mot mig. Jag ser hjärtat, men jag ser även texten under, Grattis på namnsdagen, Mamma. Han sänker armen och drar bak rullstolen in i dimman och på någon sekund är de försvunnen.